

VOKS MYNDIN

eftir A. M. BURRAGE

Umsett hefur MICHEL NIELSEN

HENDA SÖGAN STENDUR Í SAMLINGINI FLEIRI CHOK EFTIR ALFRED HITCHCOCK, TÍ HEIMSKENDA AMERIKANSKA INSTRUKTÖRINUM HETTA SKULDI SAGT EITT SINDUR FRÁ, HVUSSU ÖHUGNALIG HENDA SÖGAN EIGUR AT VERA, OG SOSTATT RÁÐI EG TIL. AT TEY, ID IKKI HALDA SEG KUNNA TOLA SLIKT, LATA VERA VIÐ AT LESA HANA. SÖGAN ER Í TVEIMUM ÞÖRTUM.

2. partur

Tann nátturvaktin, sum bar stólin oman til Hewson, sýntist at vera í sera góðum lagi.

Hvar skal eg seta hann, sir, spurdi hann flennandi. Beint her, so tygum kunnu fáa tygum eitt hugaligt prátt við Crippen, tá tygum eru vorðin keddur av at sita stillur? Ella haryviri hjá gomlu frú Dyer sum filmar at tygum og sýnist at hungra eftir onkrum at tosa við? Sig bara til, sir.

Hewson smilist. Tað, at maðurin argaði eitt lituð sindur gjordi alt nógv lættari. Takk, eg skal nokk sjálvur seta hann uppá pláss, segði hann.

Ja, men so góða nátt, sir. Eg eri uppiá, um tygum vilja mær nakað. Ansíð nú eftir at tey ikki koma snikjandi aftanfrá og leggja sínar koldu hendur um hálsin á tygum. Og ansíð vel eftir gomlu frú Dyer, hon ser út til at hava hug á tygum.

Hewson flenti og segði góða nátt Tað var tó ikki so ringt. Hann setti við vilja tann stóra lenistólin so, at hann kom til at venda ryggin til dr. Bourdette. Hann visti ikki hvi, men doktarin sýntist so nógv tann óhugnalagisti fyri honum. Meðan hann enn striddist við stólin, fólði Hewson seg heilt vel til passar, men tá nátturvaktin var farin og alt niðri í tí hálvmyrka rúminum var bliðið kvírt, sá hann, at tað var als ongin heilt litil roynd, sum stóð frammanfyri honum. Tað veika ljósið fall beint á ter uppstillaður myndirnar, sum líktust so óhugnaliga nógv livandi menniskjum, at kvírran sýntist yvirnáttúrlig — fyri ikki at siga spökisligast. Alt var kvírt, eisini luftin, so tað var eins og niðri á botninum av einum vatni. Ikki ein gardin rørdist, alt var kvírt fyri eygað og stilt fyri oyrað.

So eigur tað at vera á havsins botni, hugsaði hann og byrjaði at tonkja uppá, hvussu hann kundi nýta tað í greinina hjá ser. Hann reddist ikki fyri at hyggja at myndunum, tær vóru tó bert av voks. So leingi hann tonkti uppá tað, gekk alt væl, men tað hjálpti tó ikki fólisi hansara av óhugna yvir dr. Bourdette. Eyguni hjá tí litla franskmanninum píndu hann framvegis illa, og hann hevði hug at venda ser við. Nei, hetta ber ikki til, hugsaði hann. Nú eru nervar mínar longu farnar at gera um seg. Um eg vendi mær við bert fyri at hyggja eini neyðars dukku, so er tað tað sama sum at viðganga, at eg eri bangin. Men so byrjaði ein onnur rødd at siga nakað við hann. Tað er sanniliga júst tí at tú ert bang-

in, at tú ikki vendir tær við og hyggur at honum. Eina lotu trætaðust røddirnar, og tær góvust fyrst, tá Hewson vendi stólin hjá ser eitt lituð sindur. Millum allar myndirnar, ið stóðu á ein meira ella minni lagnan hátt, skilti tann litli dr. Bourdette seg burturfrá uppá ein óskillingan hátt — kanska tí ein ljósglema alla tíðina skein beint á hann. Hewson var illa við at hyggja at hesi dukkun, ið ein ella annar djævulsk dugnarligur handverkari hevði gjørt. Hann motti eygunum hjá Bourdette eina pinkulitla lotu og vendi ser so við fyri at hyggja alla aðrastaðis. Hann er bert ein voksmýnd akkurat sum allar hinar, mutlaði Hewson — til eru allar voksmýndir.

Tað vóru bert voksmýndir, ið inni vóru, men voksmýndir kunnu ikki rora seg. Tað var als ikki so, at hann hevði sæð nakran rørt seg, men tó sýntist tað so fyri honum, eins og allar myndirnar ikki stóðu so, sum tær gjordu, tá hann kom harin. T.d. sýntist Crippen at hava fòrkað seg eitt lituð sindur til vinstri. Men tað er kanska bert tí — tonkti Hewson — at hann ikki hevði sett stólin so aftur, sum hann hevði staðið. Men hvat við Field og Gray? Ein teirra hevði í ið hvussu er flutt seg. Hewson helt andan eina lotu og spenti seg so út. Hann mintist hvat meir enn ein blaðstjóri hevði sagt, og flenti fyri seg sjálvum. Og teir sögdu, at eg ikki hevði fantasi nokk, mutlaði hann lágmalurt. Hann tók eina notebók fram og skrivaði kvikliga: Mem. Myndirnar óhugnaliga og stillar — tagn. Sum á havsins botni Eyguni hjá dr. Bourdette. Myndirnar sýnast at rora seg, tá ein ikki hyggur at teimum.

Knappliga sló hann bókina saman og hugdi seg aftur um bak. Hann hevði hvørki høyrð ella sæð nakað, men tó var tað sum okkurt vardi hann um, at okkurt var hent. Hann gloddi beint inn í eyguni á Lefroy, sum gloddi tómt aftur, eins og vildi hann siga: Tað var ikki eg.

Sjálvandi var tað ikki hann ella nakar annar. Tað vóru nervar hans ara. Ella var tað? Hevði Crippen ikki flutt seg enn meira? Nei, tann jassin kundi ein ikki lita á. So skjótt ein hugdi ein annan veg, flutti hann seg eitt sindur. Og tað gjordu teir væl allir sum ein. Hann reistist hált. Hetta var als ikki stuttligt. Nú rýmdi hann. Hann ætlaði ser ikki at brúka náttina til at vera saman við voksmýndum, ið fluttu seg, tá ein ikki hugdi at teimum.

Hewson setti seg niður aftur. Nei hetta var neyðarsligt og býtt. Tær VÓRU voks og kundu IKKI flyta seg. Hetta mátti hann royna at minnst — so fór onki at henda. Men hann fólði tó framvegis tá stóru og ófriðaligu kvírruna rund-

an um seg — hetta óskillinga ið sýntist at vera har alla tíðina.

Hann vendi ser knappliga og sá, hvussu óhugnaliga dr. Bourdette gloddi at honum. Og knappliga vendi hann sær á fyri at hyggja at Crippen. Ha! Hesa fer hevði hann næstan uppdagað Crippen. Ansáð heldur eftir tær, Crippen — og eisini allir tit aðrir. Um ein av tykkum so mikið sum røir seg, so knasi eg allar, ið inni eru sundur! Hava tit skilt tað!

Um rætt var, so rýmdi hann nú, hugsaði hann við sjálvum ser. Hann hevði longu upplivað iva-leysa nógv til at kunna skriva ta greinina — ella í minsta lagi 10 greinir, um so skuldi verið. Men hvi rýmdi hann so ikki? Blaðstjórin á THE MORNING ECHO vildi onki faa at vita um hvussu leingi hann var blivin, og stjórin vildi eisini vera líkaglaður, bert greinin var vælskrivað, men tó fór nátturvaktin haruppi at halda hann fyri gjóldur. Og kanska vildi stjórin ikki vera so fegin til at geva honum ein fimm pundseðilin, sum tey trøngdu so harðliga til. Hann hugsaði um Rose mundi vera farin í song nú. Hon fór óivað at flenna, um hann segði henni frá, at hann hevði ...

Nei, nú-bleiv tað ov galið. Tað var iva-leysa nokk, at voksmýndamordararnir rørdi seg, tá hann ikki hugdi at teimum, men tað var tá fullkomiliga ótørligt, at teir eisini andaðu. Onkur andaði ið hvussu er. Ella var tað hansara egni andaðráttur, ið ljóðaði, eins og kom hann langt burturfrá. Hann sat stívur í stólinum og lurtaði alspetur, men so suffaði hann. Tað var tó bert hansara egni andaðráttur ... ella hevði onkur uppdagað, at hann lurtaði og tí hildið andan.

Hetta bar ikki til. Sanniliga, nei. Hann mátti hugsa um nakað heilt annað — nakað úr gerandisdegnum. Hann var tó bert Raymond Hewson, ein fátækur blaðmaður, ein livandi og andandi menniskja, og hesar myndirnar rundan um hann vóru bert voksdukkur. Ja, nú gekk betri. Hvat var tað nú fyri ein stuttlig saga, sum onkur hevði sagt honum yviri í Falstaffvertshúsinum, nú ein dagin.

Hann royndi at minnst, men tað bar ikki so væl til, tí eyguni hjá dr. Bourdette hildu fram við at gloða at honum og fingur at enda hann til at venda ser við.

Tin búr hundur, tú flutti teg, ja, tú gjordi — eg sá tað sjálvur. So bleiv hann sitandi og gloddi beint fram fyri seg, eins og var hann frystur fastur.

Dr. Bourdette gekk spakuliga. Hann fór niður av undirlagnum eins og varisliga, sum ein kvinna stigur av einum sporvogni. So setti hann seg á undirlagnum beint framman fyri Hewson. So nikkaði hann og smiltist, og segði: Gott kvøld!

Tað er væl óneyðugt at siga frá, segði hann á góðum enskum, við bert einum litlum sindri av franskari accent, at eg fyrst við at hoyra samroðuna millum tygum og stjórin fyri hetta útmærkaða staðið her, kundi gera mær greitt, at eg kom at fáa vitjan í kvøld. Tygum kunnu ikki rora tygum ella tosa uttan vilja mín, men tygum hoyra sera væl, alt, sum eg sigi. Og okkurt

sigur mær frá at tygum eru eitt lituð sindur — hm — skulu vit siga nervøsur? Men harri mín, verið ikki bangin. Eg eri ongin voksmýnd. Eg eri dr. Bourdette sjálvur.

Hann tagdi, hostaði og flutti seg eitt sindur

Umber meg, helt hann fram, men eg eri eitt lituð sindur stívur enn. Og latið meg fòrlára. Ymsar umstøður, sum eg ikki vil troysta tygum við at greiða frá, hava gjørt, at tað er best hjá mær at vera her í Onglandi. Eg var júst í nánd av húsinum her í kvøld, tá eg sá ein politist, sum var alt ov interesseraður í mær. Tí fór eg inn her, og her fekk eg eitt gott hugskot fyri at sleppa burtur.

Eg rópti þeldure og tá øll vóru horvin, krógvaði eg voksmýndina av mær undir undirlagnum og tók sjálvur pláss í staðin fyri. Eg vil viðganga, at aftaná tað, havi eg havt eitt sera óbehagiligt kvøld, men tibetur, gloddu fólk ikki á meg alla tíðina, so eg kundi við hvørt broyta stóðuna hjá mær. Ein litli drongur skriggaði og segði, at hann hevði sæð meg rora armin. So frægt, sum eg skilti lovaðu tey honum ein brest aftaná, tá tey komu heim, og eg vóni innarlaga, at tey vilja halda ta lyftið.

Frágreiðing stjórans um meg, sum eg jú bleiv noyddur til at hoyra, var fullkomiliga skeiv. Sum tygum sjálvur siggja, eri eg als ikki deyður, sjálvur um tað er frá-líkt, at heimurin trýr hesum. Frágreiðing hansara um hobby mína, sum eg havi havt gjeingum mong harrans ár — hóast hon ikki hevur verið so nógv framd í seinastuni — passaði so at siga fullkomiliga. Men onki serliga vitugt sagt frá. Heimurin er býttur sundur millum tey, sum savna okkurt saman og tey, sum ikki savna nakað saman. Tey seinastu tími eg ikki at fáast við. Tey eru keðilig. Tey fyrstu savna alt, eftir hvat ið teimum nú dáma. Alt millum himmal og jorð, frá pengum til sigarettmerki, frá innsektum til svávuðsór. Eg savni sjálvur hálsar saman. Hann tagdi aftur og hugdi at hálsinum hjá Hewson við áhuga. Eg eri glaður fyri, at vit hava hitt hvønn annan í kvøld. Tí í seinastuni havi eg ikki kunna dyrkað hobby mína so nógv, tygum skiljandi vónandi hvi. Men nú eri eg glaður fyri at kunna gleða trøngdina, sum eg havi í mær til at savna saman. Men hálsur tygara er tíverri alt ov rak, sir, um tygum vilja fýrgeva mær. Um eg ikki hevði verið noyddur, hevði eg aldri valt tygum. Mær dámar best tjúkkar hálsar — tjúkkar, reyð ar hálsar.

Hann grópaði í lomma sínum við hondini, sum hann helt varisliga. Hetta er ein litil franskur rakikinnur, segði hann vinarliga. Teir verða lituð brúkir her í Onglandi, men tygum kenna hann kanska kortini? Hann verður brýndur á eini leðurreim. Blaðið er, sum tygum siggja, heilt smalt. Tað sker ikki serstakliga djúpt, men nógv djúpt. Um eina litla lotu fáa tygum loyvi at døma um tað. Og nú vil eg spyrja tygum um tað sama sum ein og hvør dugnaligur rakari spyr: Dáma tygum knivín, sir?

Hann reistist, ein litil, men höttandi djævul og nærkaðist Hewson fullkomiliga ljóðleyst, eins og ein frensur, ið er á músajakt.

Tygum vilja kanska gera so væl, segði hann, at lyfta hokuna eitt lituð sindur uppfeiri. Ja, takk, og eitt lituð sindur afturat. Og enn

eitt sindur. Ja, túsund takk! ... Merci m'sieur ... Ah, merci ... merci...

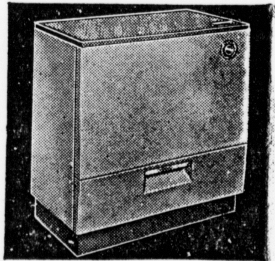
Yvir tí eina horninum í loftinum var ein tjúkkur rútur av oklaram glasi, ið um morgunin læt eitt lituð sindur av ljósi sleppa inn og blandast við tí elektriska ljósinum, sum var inni í mordaraholuni. Hetta bleika dagsljósið gjordi staðið enn meira óhugnaligt.

Voksmýndirnar stóðu, har tær altíð høvdu staðið og bíðaðu eftir, at turistar og onnur fólk, ið skjótt vildu koma framvið. Mitt ímillum teirra sat Hewson stillur á einum stóli. Høka hansara var bend afturá, eins og bíðaði hann eftir at verða rakaður, og hóast onki var at siggja á hálsi hansara — ella yvirhovur á kroppi hansara — so var hann kaldur og deyður. Blaðstjórar hansara høvdu havt órætt, tá teir sögdu, at hann ikki hevði nógv nagan fantasi.

Frá undirlagi sínum, gloddi dr. Bourdette kalliga niður á tann deyða mannin. Hann rørdi seg ikki, og hann kundi heldur ikki rora seg. Men hann var jú eisini bert — ein voksmýnd.

ARBEIDSTØI
BESLØG
STØYPIGÐØS
TIMBUR
BYGGITILFAR
IFK
Telefon: 5148 - 5265
Telex: Kjelbro, Klakksvík
Telex 20
KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL
P. F. J. F. KJØLERO

HESS-O-DAN
den
varme-
rigtige
oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020